

ОТЗИВИ ЗА СПИСАНИЕТО:

БЪЛГАРЧЕ. *Списание за възпитание и поука на нашите деца.* Год. I, кн. 1—10 (в 5 свезки). Списание „Българче“, което въ края на изминалата учебна година навърши своята първа годишнина, ще продължава излизането си и през идната година. При днешните иж ни условия на печатарското дело и при извънредните трудности със които е свързано разпространението на списанията, самото излизане на „Българче“ трябва да се счита за голяма сполуха. За похвала на редакцията му, и съдържанието му трябва да се признае за споучително.

Това списание е предназначено за ученици от първоначалните училища. Както е известно, приготвянето четиво за учениците от тези училища е особено трудно. По рано дѣтските списания прибѣгваха главно до приказки; сега вече и тѣ както и читанките се стараятъ да дават на малките си четци по художествени тихотворения, по реалистични разказчета, па и статийки съ научно и поучително съдържание. И „Българче“ върви по пътя на по-новите ни дѣтски списания: то си е турило за цѣлъ да не служи само за забава на дѣцата, а да възбужда у тѣхъ обича къмъ родината, къмъ семейството и по-старите, мил съ къмъ ползните птици и общо хуманностъ. Съобразно съ сегашното велико и сѣждо носно врѣме, въ него прѣобладава патристически духъ; но и другите задачи не сж прѣне рѣгнати.

Измежду отдѣлитѣ на списанието, отъ които нѣкои още не сж напълно очертани, та се явяватъ подѣ различни имена, най-големъ е *театралниятъ*, който се състои главно отъ стихотворения и реалистични разказчета. Стихотворенията, които обикновено съставлятъ слаба страна на нашите списания, въ „Българче“ сж по-много добри. Редакторите помѣства стихотворения отъ Л. Бобевскъ, Из. Й. новъ, Б. Бисеровъ, Й. рд. Земски, Ст. Стояновъ, А. Недѣлевъ, Ц. Калчевъ и други автори, които съ право можемъ да считаме за дѣтски стихотворци, вникнали въ духа на малолѣтните ученици и милещи за тѣхното духовно развитие. Наистина, помѣстваните стихотворения не се явяватъ все за прѣвъ пътъ на страниците на списанието; ала тѣ все пакъ сж нови и не обръщатъ списанието на читанката. По съдържание стихотворенията сж доста разнообразни: най-много сж патристическите, а слѣдъ тѣхъ идатъ ония, въ които се възпѣватъ природни картини и картини изъ живота, главно селския. Добро впечатление правятъ и стихотворенията въ които се възпѣватъ наши заслужили дѣйци: „Поету Вазову“, „Георги Стояновъ,—чичо Свѣтльо“. Чисто дѣтски характеръ иматъ стихотворенията, въ които се възпѣватъ птици и растения. Покрай това, помѣстени сж и нѣколко народни пѣсни („За лошо майка не учи“, „Гюро храни два сиви соко̀та“); но тѣхното число е, сравнително, малко. Желателно е когато обемътъ на списанието се увеличи, па хубви народни пѣсни да се даде повече мѣсто. Животътъ и новото врѣме изгласкватъ постепенно послѣдните; добръ е въ чѣтинство учениците да се запознаватъ съ тѣхъ, за да почувствуватъ тѣхната безизкуственостъ и чистата имъ народна рѣчь. Отъ разказчетата голѣма частъ прѣдаватъ истински случаи изъ нашего скорошно минало („Малката героиня“, „Сирачето“, „Мирчо бѣжанчето“ и др.). Тѣ възпроизвеждатъ най-вече тежкия животъ на нашите сънародници въ новоосободените земи и случаи изъ днешната освободителна борба на народа ни. Тѣзи разказчета сж изобщо добри; само 1—2 трябва да се признаятъ за несполучливи: „Случка изъ войната“ (стр. 160), остроумието е за смѣтка на по-възрастни чувства. Не сж забравени и приказките народни и изкуствени; но тѣ и по число, па и по изборъ стоятъ по долу отъ стихотворенията и реалистичните разказчета, та съставлятъ по-слаба частъ отъ литературния отдѣлъ на списанието. Намъ п не се струватъ несполучливо избрани четивата; „Скжперникъ синъ“, „Имийчето и селянинътъ“, отъ които въ първото се прѣдставя като похвално непослушанието къмъ баща, макаръ той